

פרשת ביום השמיני התשפ"ד

ari.kahn@biu.ac.il

הרב ארי דוד קאהן

*Shiur Sponsored by Tzvi Edelman on the occasion of the
2nd yahrtzeit of his father
Asher ben Pesach Z"ל*

1. ויקרא פרק ט פסוק א - כד (פרשת שמיני)

(א) ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: (ב) ויאמר אליהם קח-לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני ה': (ג) ואל-בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר-עזים לחטאת ועגל וכבש בני-שנה תמימם לעלה: (ד) ושור ואיל לשלמים לזבח לפני ה' ומנחה בלילה בשמן כי היום ה' נראה אליכם: (ה) ויקחו את אשר צוה משה אל-פני מועד ויקרבו כלהעדה ויעמדו לפני ה': (ו) ויאמר משה זה הדבר אשר-צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה': (ז) ויאמר משה אל-אהרן קרב אל-המזבח ועשה את-חטאתך ואת-עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את-קרבת העם וכפר בעדם כאשר צוה ה': (ח) ויקרב אהרן אל-המזבח וישחט את-עגל החטאת אשר-לו: (ט) ויקרבו בני אהרן את-הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על-קרנות המזבח ואת-הדם יצק אל-יסוד המזבח: (י) ואת-החלב ואת-הכפליית ואת-היתרת מן-הכבד מן-החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה ה' את-משה: ... (כא) ואת הקזות ואת שוק הזמין הגיף אהרן תנופה לפני ה' כאשר צוה משה: (כב) וישא אהרן את-ידיו אל-העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים: (כג) ויבא משה ואהרן אל-אהל מועד ויצאו ויברכו את-העם וירא כבוד-ה' אל-כל-העם: (כד) ותצא אש מלפני ה' ותאכל על-המזבח את-העלה ואת-החלבים וירא כלהעם ויגו ויפלו על-פניהם:

2. ויקרא פרק י פסוק א - ב (פרשת שמיני)

(א) ויקחו בני-אהרן נזב ואביהוא איש מחתמו ויתגו בהן אש וישמו עליה קטרת ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם: (ב) ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה':

3. שמות פרק טז (פרשת בשלח)

(ו) ויאמר משה ואהרן אל-כל-בני ישראל לערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים: (ז) ובקר וראיתם את-כבוד ה' בשמעו את-תלונתיכם על-ה' ונחנו מה כי תלינו עלינו: (ח) ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכל וגחם בפקר לשבע בשמע ה' את-תלונתיכם אשר-אתם מלינים עליו ונחנו מה לא-עלינו תלונתיכם כי על-ה': (ט) ויאמר משה אליהם אמר אל-כל-עדת בני ישראל קרבו לפני ה' כי שמע את תלונתיכם: (י) ויהי כדבר אהרן אל-כל-עדת בני-ישראל ויפנו אל-המדבר והנה כבוד ה' נראה בעננו: ... (כב) ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שגן העמר לאחד ויבאו כל-נשיאי העדה ויגידו למשה: (כג) ויאמר אליהם הוא אשר דבר ה' שבתון שבת-קדש לה' מחר את אשר-תאפו אפו ואת אשר-תבשלו בשלו ואת כלהעדה הגיחו לכם למשמרת עד-הבקר: (כד) ויגחו אתו עד-הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא-היתה בו: (כה) ויאמר משה אכלהו היום כיי-שבת היום לה' היום לא תמצאהו בשדה: (כו) ששת ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה-בו: (כז) ויהי ביום השביעי יצאו מן-העם ללקט ולא מצאו: (כח) ויאמר ה' אל-משה עד-אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתתי: (כט) ראו כיי-ה' נתן לכם השבת על-כפן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל-יצא איש ממקומו ביום השביעי: (ל) וישבתו העם ביום השביעי:

4. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קיח עמוד ב

אמר רב יהודה אמר רב: אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהן אומה ולשון, שנאמר: "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט", וכתוב בתרייה: "ויבא עמלק". אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן

יוסי: אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות פהלכתן — מיז נגאליים, שנאמר: "כה אומר ה' לסריסים אֶשָׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבָּתוֹתַי", וכתוב בתריה: "והביאותים אל הַר קָדְשִׁי וְגו'".

5. שמות פרק כד פסוק טז - יח (פרשת משפטים)

(טז) וישפן כבוד־ה' עליהר סיני ויכסהו הענן וששת ימים ויקרא אל־משה ביום השביעי מתוך הענן:
(יז) ומראה כבוד ה' כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל: (יח) ויבא משה בתוך הענן וינצל אל־ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה: פ

6. ויקרא פרק ה פסוק א - ט (פרשת צו)

(א) וינדבר ה' אל־משה לאמר: (ב) קח את־אֵהָרֹן ואת־בָּנָיו אִתּוֹ ואת הַבְּגָדִים ואת שָׁמֶן הַמִּשְׁחָה ואתו פַּר הַחִטָּאת ואת שְׁנֵי הָאִילִים ואת סַל הַמִּצּוֹת: (ג) ואת פְּלִי־הַעֲדָה הַקֹּהֵל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (ד) ויעש משה כאשר צוה ה' אתו ותקהל הַעֲדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (ה) ויאמר משה אל־הַעֲדָה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת: (ו) ויקרב משה את־אֵהָרֹן ואת־בָּנָיו וירתיח אתם במים: (ז) ויטו עליו את־הַכִּפֹּת ויחַגֵּר אתו בַּאֲבָנִט ויִלְבָּשׁ אתו אֶת־הַמַּעֲלִיל ויטו עליו את־הָאֶפֶד ויחַגֵּר אתו בַּחֹשֶׁבֶת הָאֶפֶד וַיֵּאֱפֹד לוֹ בָּוּ: (ח) וישם עליו את־הַחֹשֶׁן ויטו אל־הַחֹשֶׁן אֶת־הָאוּרִים ואת־הַתְּמִים: (ט) וישם את־הַמַּצְנֶפֶת על־רֹאשׁוֹ וישם על־הַמַּצְנֶפֶת אֶל־מַּוֵּל פָּנָיו את צֵיץ הַזָּהָב גֵּזֶר הַקֹּדֶשׁ כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת־מֹשֶׁה: ...

7. ויקרא פרק י פסוק ו - ז (פרשת שמני)

(ו) ויאמר משה אל־אֵהָרֹן וּלְאַלְעָזָר וּלְאֵיתָמָרוּ בָנָיו רֹאשֵׁיכֶם אֶל־תַּפְרֹעוּ וּבְגָדֵיכֶם לֹא־תִכְרְמוּ וְלֹא תִמְתּוּ וְעַל פְּלִי־הַעֲדָה יִקָּצֵף וּאֲחִיכֶם כֹּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל יִכְפּוּ אֶת־הַשְּׂרֵפָה אֲשֶׁר שָׁרַף ה': (ז) וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ פֶּנֶי־שָׁמֶן מִשְׁחַת ה' עֲלֵיכֶם ויעשו כדבר משה: פ

8. ויקרא פרק כד פסוק יג - טז (פרשת אמור)

(יג) וינדבר ה' אל־משה לאמר: (יד) הוצא אֶת־הַמַּקְלָל אֶל־מַחֲוִיל לְמַחֲנֵה וְסָמְכוּ כָל־הַשֹּׁמְעִים אֶת־יָדֵיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וְרָגְמוּ אֹתוֹ כְּפְלִי־הַעֲדָה: (טו) וְאַל־בָּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבְּרֵן לְאִמָּר אִישׁ אִישׁ כִּי־יִקְלָל אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׂאָ טֵטְאוֹ: (טז) וְנִקַּב שֵׁמִיה' מוֹת יוֹמָת רַגוּם וְרָגְמוּ־בּוֹ כְּפְלִי־הַעֲדָה כָּגֹר כְּאֶזְרָח בְּנִקְבוֹ־שֵׁם יוֹמָת:

9. במדבר פרק א פסוק טז - יט (פרשת במדבר)

(טז) אלה קרואי העדה נשיאי מטות אבותם ראשי אלפי ישראל הם: (יז) ויקח משה וַאֲהָרֹן אֶת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר נִקְבּוּ בְשֵׁמֹת: (יח) ואת פְּלִי־הַעֲדָה הַקְּהִילוּ בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי וַיִּתְקַדְּדוּ עַל־מִשְׁפַּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה לְגַלְגַּלְתָּם: (יט) כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת־מֹשֶׁה וַיִּפְקְדָם בְּמַדְבַּר סִינַי: ס

10. במדבר פרק טז (פרשת קרח)

(ג) ויקהלו על־משה ועל־אֵהָרֹן ויאמרו אלהים רב־לכם כי כָּל־הַעֲדָה כָּל־עַמְּכֶם וּבְתוֹכְכֶם ה' וּמְדוּעַ תַּתְּנִישָׂאוּ עַל־קַהֲל ה': (ד) וישמע משה ויפל על־פָּנָיו: ... (ו) זאת עֲשׂוּ קְחוּ־לְכֶם מַחֲטֹאת קַרְח וְכָל־עֲדָתוֹ: (ז) וַתִּגְנוּ בַּהֲגוֹן אִישׁ וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶן קַטְרֹת לִפְנֵי ה' מִחֹר וְהִזָּה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְתֵּר ה' הוּא הַקְּדוֹשׁ רִב־לְכֶם בְּנֵי לֵוִי: ... (כ) וינדבר ה' אל־משה וְאַל־אֵהָרֹן לֵאמֹר: (כא) הַבְּדִלוּ מֵתוֹךְ הַעֲדָה הַזֹּאת וְאַכְלָה אֹתָם כָּרְגַע: (כב) וּפְסְלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחַת לְכָל־בְּשָׂר הָאִישׁ אֲחָד יִחַטֵּא וְעַל כָּל־הַעֲדָה תִקְצֹף: ס

11. במדבר פרק יז (פרשת קרח)

(ו) וילנו פְּלִי־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמַּחֲרָת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֵהָרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הִמָּתָם אֶת־עַמְּכֶם ה': (ז) ויהי בַּהַקְּהֵל הַעֲדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֵהָרֹן וַיִּפְנוּ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וְהִגָּה כִּסְהוּ הַעֲנָן וַיִּקְרָא כְבוֹד ה': (ח) וַיָּבֵא מֹשֶׁה וַאֲהָרֹן אֶל־פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד: ...
(י) הִרְמוּ מִתּוֹךְ הַעֲדָה הַזֹּאת וְאַכְלָה אֹתָם כָּרְגַע וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: (יא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֵהָרֹן קַח אֶת־הַמַּחֲתָה וְתוֹ־עֲלֵיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קַטְרֹת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הַעֲדָה וְכַפַּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי ה' הַתֵּל הַבְּנֹיֶף:

12. שמות רבה (וילנא) פרשה כה סימן י (פרשת בשלח)

ויותרו אנשים ממנו, אלו מחסרי אמונה שהיו בהם, ומי הם, אמר רבי שמעון בן לקיש אלו דתן ואבירם, נאמר כאן אנשים, ונאמר להלן אנשים, שנאמר (במדבר ט"ז: כ"ו): סורו נא מעל אהלי האנשים, מה אנשים שנאמרו להלן דתן ואבירם, אף אנשים שנאמרו כאן דתן ואבירם...

13. במדבר פרק ג פסוק ה - י (פרשת במדבר)

(ה) וידבר ה' אל-משה לאמר: (ו) הקרב את-מטה לוי והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו: (ז) ושמו את-משמרתו ואת-משמרת כל-העדה לפני אהל מועד לעבד את-עבדת המשכן: (ח) ושמו את-כל-כלי אהל מועד ואת-משמרת בני ישראל לעבד את-עבדת המשכן: (ט) ונתתה את-הלואים לאהרן ולבניו נתונם תהיה לו מאת בני ישראל: (י) ואת-אהרן ואת-בניו תפקד ושמו את-כהנתם והגד הקרב יומת: פ

14. במדבר פרק י פסוק ב - ח (פרשת בהעלותך)

(ב) עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא העדה ולמסע את-המחנות: (ג) ותקעו בהן ונועדו אליה כל-העדה אל-פתח אהל מועד: (ד) ואם-באחת תקעו ונועדו אליה הנשיאים ראשי אלפי ישראל: (ה) ותקעתם תרועה ונסעו המחנות החגים קדמה: (ו) ותקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החגים תימנה תרועה ותקעו למסעיהם: (ז) ובהקהיל את-הקהל לתקעו ולא תריעו: (ח) ובני אהרן הכהנים ותקעו בתצצרות והיו לכם לחקת עולם לדורותיכם:

15. במדבר פרק יג פסוק כו (פרשת שלח)

(כו) וילכו ויבאו אל-משה ואל-אהרן ואל-כל-עדת בני-ישראל אל-מדבר פארן קדשה וישבו אתם דבר ואת-כל-העדה ויראו את-פני הארץ:

16. במדבר פרק יד (פרשת שלח)

(א) ותשא כל-העדה ויתנו את-קולם ויכפו העם בלילה ההוא: (ב) וילנו על-משה ועל-אהרן כל בני ישראל ויאמרו אליהם כל-העדה לוי-מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לוי-מתנו: (ג) ולמה ה' מביא אתנו אל-הארץ הזאת לנפל בהרב נשינו וטפנו יהיו לבז הלוא טוב לנו שוב מצרימה: (ד) ויאמרו איש אל-אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה: (ה) ויפל משה ואהרן על-פניהם לפני כל-קהל עדת בני ישראל: ... (ו) ויאמרו כל-העדה לרגום אתם באבנים וכבוד ה' נראה באהל מועד אל-כל-בני ישראל: פ... (ז) והאנשים אשר-שלח משה לתור את-הארץ וישבו וילינו עליו את-כל-העדה להוציא דבה על-הארץ: (ז) וימתו האנשים מוצאי דבת-הארץ רעה במגפה לפני ה':

17. במדבר פרק טו פסוק כד - כו (פרשת שלח)

(כד) והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה ועשו כל-העדה פר בן-בקר אחד לעלה לריח ניחח לה' ומנחתו ונסכו כמשפט ושעיר-עזים אחד לחטת: (כה) וכפר הפהו על-כל-עדת בני ישראל ונסלח להם כיי-שגגה הוא והם הביאו את-קרבנם אשה לה' וסטאתם לפני ה' על-שגגתם: (כו) ונסלח לכל-עדת בני ישראל ולגר ולגר בתוכם כי לכל-העם בשגגה: ס

18. במדבר פרק טו פסוק לב - לו (פרשת שלח)

(לב) ויהיו בני-ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים ביום השבת: (לג) ויקריבו אתו המצאים אתו מקושש עצים אל-משה ואל-אהרן ואל כל-העדה: (לד) ויניחו אתו במשמר כי לא פרוש מה-יעשה לו: ס (לה) ויאמר ה' אל-משה מות יומת האיש רגום אתו באבנים כל-העדה מחוץ למחנה: (לו) ויצאו אתו כל-העדה אל-מחול למחנה וירגמו אתו באבנים וימת כאשר צוה ה' את-משה: פ

19. במדבר פרק כ פסוק כג - כט (פרשת חקת)

(כג) ויאמר ה' אל-משה ואל-אהרן בהר ההר על-גבול ארץ-אדום לאמר: (כד) יאסף אהרן אל-עמיו כי לא יבא אל-הארץ אשר נתתי לבני ישראל על אשר-מריתם את-פי למי מריבה: (כה) קח את-אהרן

ואת־אלֶעזֶר בְּנוֹ וְהָעֵל אֶתֶם הָרַק הָהָר: (כו) וְהַפֶּשֶׁט אֶת־אֶהָרָן אֶת־בְּגָדָיו וְהִלְבַּשְׁתֶּם אֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְאֶהָרֹן יֶאֱסֹף וּמֵת שָׁם: (כז) וַיַּעַשׂ מִלְּשָׁה פֶּאֶשֶׁר צָנָה הָ' וַיַּעֲלֵה אֶל־הָרַק הָהָר לְעֵינָיו כִּלְהֵעֵדָה: (כח) וַיִּפְשֹׁט מִלְּשָׁה אֶת־אֶהָרֹן אֶת־בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׂ אֶתֶם אֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ וַיִּמַּת אֶהָרֹן שָׁם בְּרֹאשׁ הָהָר וַיֵּרַד מִלְּשָׁה וְאֶלְעָזָר מִן־הָהָר: (כט) וַיִּרְאוּ כִלְהֵעֵדָה כִּי גָעַע אֶהָרֹן וַיִּבְכוּ אֶת־אֶהָרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל: ס

20. במדבר פרק כז פסוק טו - כג (פרשת פינחס)

(טו) וַיִּדְבַּר מִלְּשָׁה אֶל־הָ' לֵאמֹר: (טז) יִפְקֹד הָ' אֶלְהֵי הַרוּחֹת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה: (יז) אֲשֶׁר־נִצָּא לְפָנֶיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יִבְיֵאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֲדַת הָ' כְּצֵאֵן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רָעָה: (יח) וַיֹּאמֶר הָ' אֶל־מֹשֶׁה קַח־לָךְ אֶת־הַוַּשְׁעַ בְּנֹנֹן אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסִמַּכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: (יט) וְהָעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לְפָנַי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלְפָנַי כִּלְהֵעֵדָה וְצוּרְתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: (כ) וְנִמְתְּנָה מִהוֹדֶךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כִלְהֵעֵדָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (כא) וְלְפָנַי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן יַעֲמֵד וְשָׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנַי הָ' עַל־פִּיו יִצְאוּ וְעַל־פִּיו יָבֵאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה: (כב) וַיַּעַשׂ מִלְּשָׁה פֶּאֶשֶׁר צָנָה הָ' אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־הַוַּשְׁעַ וַיַּעֲמֵדָהּ לְפָנַי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלְפָנַי כִּלְהֵעֵדָה: (כג) וַיִּסְמְךָ אֶת־יָדְךָ עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ פֶּאֶשֶׁר דִּבֶּר הָ' בְּיַד־מֹשֶׁה: תלמוד בבלי מסכת מגילה דף כג עמוד ב

מנא הני מילי? אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: דאמר קרא ונקדשתי בתוך בני ישראל - כל דבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה. מאי משמע? - דתני רבי חייא: אתיא תוך תוך, כתיב הכא ונקדשתי בתוך בני ישראל, וכתיב התם הבדלו מתוך העדה, ואתיא עדה עדה, דכתיב התם עד מתי לעדה הרעה הזאת, מה להלן עשרה - אף כאן עשרה.

21. בית יוסף אורח חיים סימן נה

ומכאן למד מורי הרב הגדול מה"ר יעקב בי רב זללה"ה שאם היה אחד ישן מצטרף עם תשעה לקדיש ולקדושה דכיון דאיכא עשרה דבני קדושה נינהו שפיר שריא שכינתא עלייהו. ואח"כ מצאתי שכתב האגור בסימן (רס"ז) [רנ"ב] וזה לשונו נשאל גדול הדור מהר"י מולין (שו"ת מהרי"ל סי' קנ (קסא)) על עשרה שהיו בבית הכנסת וישן אחד מהם אם יכולים להתפלל אף על פי שהוא ישן והשיב הא"ת צירף עם תינוק המוטל בעריסה ונהי דכתב הרא"ש* דצריכי עשרה דצייתי מכל מקום חזינן דנהגו עלמא לצרף אף על פי שמשחיחין שיחת חולין אף על גב דלבי מגמגם דשמא (יבמות קד.) כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו עכ"ל וכדאי הוא מורי ז"ל לסמוך עליו:

22. שעורים לזכר אבא מרי פסוקי דזמרה

במהלך דיונה, הגמרא קובעת כי "תוך" מקביל ל"עדה", אלא היות ובפסוק המשמש יסוד להשוואה זו, "הבדלו מתוך העדה הזאת", מדובר בעדת קרח שמנתה מאתים וחמשים איש, היא בוחנת האם המונח "עדה" מופיע ביחס למנין יותר מצומצם, ומוצאת זאת בפרשת המרגלים שהיו רק עשרה. והיות ולא מצאנו שפחות מעשרה ייקראו עדה, היא מסיקה כי המעמד המינימלי הנקרא "תוך בני ישראל", שהוא שווה לעדה, הוא עשרה....

ונראה שגם לענין קידוש השם, לגביו פסק הרמב"ם (פ"ה מהלכות יסודי התורה ה"ב - ד'), על פי הסוגיא בסנהדרין (עד, ב), דבעינן עשרה לגבי שאר עבירות דלא נאמר בהן יהרג ואל יעבור אלא בפרהסיא, דאינם קובעים בתורת עצמם, אלא שדין בפרהסיא ביסודו נאמר לגבי כלל ישראל כולו, ועשרה רק מייצגים אותו. הרי אותה גזירת הכתוב ד"ונקדשתי" נאמרה בנוגע לקידוש השם ולדבר שבקדושה גם יחד: כל המקדש את השם או מחללו בפני עשרה מישראל כאילו חללו או קדשו בפני כל האומה; כל מקום שישנו מנין עשרה, נוכחת עדת בני ישראל כולה, והדבר שבקדושה מצטרף לכל ישראל.